

„UIT DANKBAARHEID. VAN PIET.”

Vragend keek hij op. Moeder zei dat hij verder zou kijken, en toen kwam er nog een doosje en daar stond een teekening op het deksel, het stelde een voorwerp voor, dat al zoo lang Wim's wensch was geweest . . . een vulpen! En van Piet!

„Hij heeft nu alles verteld jongen,” zei Vader. „Nadat je hem uit het water gehaald had, is hij

naar school toegegaan. Maar we hebben je willen verrassen met het kamertje en het daarom maar zoolang stil gehouden. We . . . we zijn heel trotsch op je.”

Kijk, Vader was toch wel veel ouder dan vijftien en zijn lippen trilden toch óók . . .

's Middags kwam Piet. Hij wilde wat zeggen, maar Wim klopte hem op den schouder.

„Alles kits, joh,” zei hij hartelijk.

Een groote verrassing

door NANNIE VAN WEHL.

MENBER en mevrouw Visser zijn alweer aan 't reizen in den Karakorum, dat ontzaglijke gebergte van Voor-Indië en meneer Visser vertelt in aller boeiendste brieven van hun ervaringen. Zoo hoog en ver zijn ze in het gebergte geweest, dat ze in zes en zeventig dagen geen boom hebben gezien. Dan dalen ze de vlakke van Chineesch Turkestan in en komen in een „land van melk en honing” in een „Luilekkerland uit de sprookjes.”

Ze weten heel zeker, dat er voor hen in dat land nog maar een heel enkele Europeaan is geweest. De bevolking heeft zeker goede herinneringen aan die allereerste Europeanen, want ze begroeten de karavaan van meneer Visser met de grootste opgetogenheid. En onthalen, dat ze hem en zijn gezelschap doen. Bij elk klein dorpje was naast het pad een vilten tapijt uitgespreid waarop als welkomstgroet voor de karavaan lagen oranje en gele meloenen, witte en bloedroode meloenen, reusachtig en geurig — appelen en peren, abrikozen en perziken, granaatappelen en druiven, noten en rozijnen. In elk dorp moesten meneer en mevrouw Visser bij den voornaamste van het dorp binnen komen en dan kregen ze versche broodjes, thee, zoete koek, cigarettten. En dat voor deze reizigers, die maanden lang geen versch brood hadden gegeten, die op een heel klein rantsoen hadden geleefd, want hoe meer je zou willen eten, hoe meer je moet meedragen door deze moeilijk begaanbare streken. Dus: allemaal de maag met een riem in-

snoeren, en vooral de neus niet optrekken voor eentonig en maanden oud eten.

Ergens diep in Chineesch Turkestan werden de reizigers alweer genoodigd in den hof van den voornaamste van het dorp. Ze kregen thee, uit porceleinen kopjes. Mevrouw Visser zag dat haar man zijn kopje ophief, bekeek, en letterlijk zijn oogen uitwreef van yerbazing.

„Wat zie je toch?” vroeg ze.

En hij reikte 't haar toe en ze las hardop in stomme verbazing: „Uit liefde.” Stel je voor: een Hollandsch opschrift.

Toen bekeek ze haar eigen kopje en daar stond op: Gelukkig leven! Meneer Visser liet door zijn tolk vragen, waar die kopjes vandaan kwamen. Die had de huisheer in de winkelstraat van het naburig stadje gekocht. In dat stadje, Sanju, woonde de regeeringsvertegenwoordiger, de Ambaan. Een voorname Chinees. Het gesprek werd met tolken gevoerd. De chinees wist zogwaar iets van Nederland af. Hij vroeg of we een republiek waren. „Neen,” zei meneer Visser, „we worden geregeerd door een Koningin, die hoog in aanzien bij ons staat.”

Toen zei de Ambaan: „Uw land is immers niet in den oorlog geweest?”

„Neen!” antwoordde meneer Visser.

De Ambaan sprak daarop met nadruk: „Vrouwen zijn altijd verstandiger geweest dan mannen. Hier is het beste bewijs.”

Ach, ach, als je zülke verre reizen doet, wat kan je dan toch veel verhalen!